

duis wellicht niet weet, verschilt de gewoonte om nog inzage te hebben in het strafdossier van kamer van inbeschuldigingstelling tot kamer van inbeschuldigingstelling in dit land. Er is zelfs een verschil naargelang de samenstelling van de kamers. Welnu, in de zaak van mijn cliënt heb ik een gerechtsdeurwaarder laten vaststellen dat mij, op bevel van voorzitter Boudolf, geweigerd werd inzage te nemen in het volledige dossier. Ik zou alleen, volgens Boudolf, recht hebben op de stukken die gevoegd werden na de laatste beslissing van de raadkamer waartegen hoger beroep werd aangetekend. Ik werd dus op bevel gehinderd in mijn werk. Vrijdag 2 maart en maandag 5 maart voor de zitting van dinsdag 6 maart werd mij inzage geweigerd. Om 8u30 op dinsdag 6 maart, dag van de zitting, liep er op mijn fax een brief binnen van de griffie, op bevel van de voorzitter, dat ik inzage kreeg in het volledige dossier. Voor een goed begrip van mijnheer de doctorandus, de zitting van de kamer van inbeschuldigingstelling vangt aan om 9 uur, ik moet er wel bijzeggen dat om het cynisme ten top te drijven, met dezelfde fax werd medegedeeld dat de zaak pas zou aanvangen om 11u, dat was alleen met het oog op het vermijden van een zekere casatie. Is dat de 'Kille Justitie' waarover u het had in uw artikel? Mijnheer de doctorandus, u weet gewoon niet waarover u het hebt.

De sneer van de redactie 'of Rieders excès de zèle aan de basis lag van de bedanking voor bewezen diensten (...)' is slechts de zoveelste journalistieke uitschuiver. Iedereen weet dat ik ook geen hoge pet op heb van het journalistieke niveau in dit land. Maar goed, we moeten niet meer verwachten, het gaat ten slotte maar over een krant en daarmee is alles gezegd.

Mijnheer de doctorandus, u moet nog alles leren over het dagelijkse leven van de advocaat. U hebt dus nog geen recht om er beschouwend over te schrijven. In ieder geval bewijst de inhoud van uw artikel dat er nog een lange weg af te leggen is, alvorens u het recht hebt te peroreren over het al dan niet te goeder trouw zijn van een ander jurist, weze het een advocaat.

Ik wens u nog veel succes. Nog een laatste tip. Juristerij is een ambacht. Kies een goede leermeester om het ambacht te leren. Als u daarin niet kieskeurig zal zijn, wordt het niets.

Naschrift

Rieder se révolte, donc nous sommes

Laat ons uit meester Rieders gespierde republiek vooral onthouden dat we beiden graag de handshake-saga door Cassatie uitgespit zagen. Het is tevens hoopgevend dat iemand met zijn drukke agenda de tijd en de energie blijft vinden om zich te verontwaardigen. Bij het cultiveren van dergelijke gave heeft trouwens elkeen belang: *'Je me révolte, donc nous sommes'* (A. Camus, *L'homme révolté*).

Een dubbele geruststelling aan het adres van de bekende strafpleiter is bovendien aan de orde nu ik generlei betaald word voor het proefschrift in voorbereiding - zowaar een uit de hand gelopen hobby - noch mezelf enige illusie maak qua professorabiliteit zo het doctoraat al wordt verworven. De meeste gepromoveerden in de rechten gaan immers noodgedwongen elders aan de slag door diploma-inflatie ('iedereen jurist/doctor!') en resulterende kwaliteitsverdrinking, die kennelijk ook meester Rieder niet is ontgaan. De kansen zijn kortom gering - *Dieu soit loué* - dat ondergetekende van zijn hobby zijn beroep zal (kunnen) maken.

Voorts kan ik slechts beamen weinig tot geen affiniteit te hebben met het advocatenmetier, behoudens enigszins verontrustende signalen vanwege menig voormalig studiegenoot die op (schijn)zelfstandige basis (stevig) mag klussen tot meerdere eer en glorie van zijn bijwijlen inhalige patron. Eenieder zal mede daarom onderschrijven hoeveel waarde een integer stagemester heeft die doorleefd zijn ervaring deelt. Ik vermag slechts te hopen dat mijn cv na deze démarche niet verticaal wordt geklasseerd, mocht ik ooit de kaste van de togadrage claimkunstenars willen vervoegen. Mate-loze confraternitas is - ook onder advocaten - allicht *des Guten zu viel*.

Rieders onverhoopt omstandige toelichting bij het wrakingsverzoek wettigt ten slotte een gemeend woord van dank, vermits het een bijzonder informatief licht werpt op het reilen en zeilen binnen (een deel van) Justitie. Wel durf ik te betwijfelen of raadsheer Boudolf een en ander van harte zal beamen. *Judicial restraint* kan hier heilzaam blijken, al klinkt *audi et alteram partem* ook niet slecht.

Bart Nelissen

Administratieve sancties, de tweede AS van Justitie?

In de vorige editie van De Juristenkrant (nr. 249) stelde stafhouder Dirk Van Gerven voor om administratieve sancties in te voeren ter vervanging van strafsancities. Doel: de duur van strafprocessen verminderen. Jan Nolf is het daar niet mee eens.

Jan Nolf

Stafhouder Van Gerven pleit naast een wijziging van art. 4 Sv., vooral voor een tweede punt: de overheveling van bevoegdheden 'in bijzonder complexe materies naar gespecialiseerde administratieve rechtsinstanties'.

Het pleidooi van de stafhouder roemt de gewindheid waarbij dossiers in financieel-rechtelijke zaken afgewikkeld raken want 'specialisatie laat toe om sneller te werken. Men ziet onmiddellijk en sneller in waar de moeilijke punten liggen in het proces en men kan sneller de rechtsregels op een correcte manier toepassen. Hoger beroep is dan ook zeldzaam.' Enkel in fine koppelt de stafhouder daar wel een voorwaarde aan: 'De sanctie-instellingen en het hof van beroep moeten de nodige mankracht en infrastructuur krijgen om snel beslissingen te kunnen nemen'.

Een scharnierargument aan een voorwaarde koppelen, stemt me toch wantrouwig. Is dit een onderhandeling voor het kwaliteitslabel van de happy few, of komt dat niet eerder neer op een vraag die voor heel justitie kan gelden?

“

Iedereen roeien in dezelfde sloep.

”

Hoewel het hypertechnisch - en vooral peperduur - contentieux dat de stafhouder bedoelde, duidelijk nooit in de sector van 'overlast' gecatalogeerd zal raken, heb ik in een opiniebijdrage in De Standaard administratieve sancties (AS) en gemeentelijke administratieve sancties (GAS) over één kam geschoren (DS Opinie 22 mei 2012) om beide te klasseren als 'maar de schijn van een alternatief'. GAS is inderdaad - zoals voorheen vreemdelingenrecht - een onontgonnen goudmijntje voor de (pro-Deo)-advocaatuur qua volume, maar de complexe dossiers van AS zijn dat natuurlijk al lang qua selectie voor zakenkabinetten.

PARALLELE VIERSTERRENJURISDICTIE

Waarom zou onze samenleving investeren in parallelle viersterrenjurisdicties, net op het moment dat justitie gestroomlijnd zou kunnen worden in een hervorming van haar logistiek? Zelfs een (te?) coherente hervorming, want de specialisaties blijven stevig verkokerd op afzonderlijke pijlers.

Ironie van de geschiedenis: het mammoetdossier 'Lernout & Hauspie' kon enkel door de vondst van het 'voorrecht van rechtsmacht' ontsnappen aan de daarvoor onderbemande Ieperse rechtbank. De klus raakte - oef - in eerste en laatste aanleg geklaard in het Gentse hof van beroep. Laat het nu net Ieper en Veurne zijn die al in het interbellum voor fusie in aanmerking kwamen, tot

de politiek de knoop moest doorhakken, maar dat niet durfde. Met een kleine eeuw vertraging krijgen we dankzij het gezond verstand van een minister (niet-juriste) een redelijke schaalvergroting die efficiëntie toelaat, zoals al de fiscale rechtbanken eerder hun gulden sporen verdienden.

Laat deze unieke opportuniteit niet het moment zijn voor vluchtgedrag naar niches van justitieparadijzen. Justitie - ook haar high-techversie - is de zaak van iedereen, niet een select clubje van veronderstelde specialisten. De stafhouder vraagt om '(mens-)kracht en infrastructuur' die ook perfect geboden kan worden in het nieuwe verhaal van dit groter jurisdictioneel verband. Als zelfs in de Raad van State denkpistes bestaan voor opname in de rechterlijke orde, is de vraag wat nu nog nieuwe eilanden in justitie kan rechtvaardigen. Misschien zou dat zelfs beter de voorwaarde worden voor een duurzaam gezonde hervorming: iedereen roeien in dezelfde sloep.

AANGESCHERPT

Een tweede bedenking die ik me hierbij maak, wordt aangescherpt door wat de kabinetschef van de minister van Justitie me een kwart eeuw geleden toemonkelde: 'Het pro-

bleem is niet dat vrederechters in hun kanton moeten wonen. Het probleem is dat ze er niet zouden mogen wonen'. En onlangs nog een keer, bij de waarschuwing van Freddy Evers (De Tijd 25 april 2012) over het gevaar van langdurige specialisatie als 'ons kent ons, het verstarde denken en de automatiseren'. Te lange carrières in dezelfde koker, en dus ook hyperspecialisatie, creëren risico's van vertrouwelijkheid. Die risico's manifesteren zich zeker ook wanneer het beleid zelf neigt naar minnelijke schikking, als compromis voor vervolging: *fort avec les faibles, faible avec les forts*. Bedrijven hebben vaak minder moeite met een mega-boete, dan 'hangjongeren' met hun GAS. Wat me alleszins fundamenteel dwarszit, is dat alleszalmakende vrouwen in de 'specialist'. Alsof 'la bouche de la loi' nog bestaat, alsof er geen plaats is voor minderheidsrechtspraak, alsof 'separate opinions' niet kunnen.

Walter van Gerven's 'Beleid van de rechter' is volgend jaar 40 jaar jong. Oordelen zal altijd ook voor een stuk kiezen zijn, met een ethisch perspectief. Of het nu over hondendrollen gaat, parkeerbonnen, of 'diamonds for ever'.

(De auteur was bijna 25 jaar vrederechter)

www.JustWatch.be
@NolfJan

Aanvulling

In het vorige nummer viel bij het interview met Bie Van Bauwel op p.15 de verwijzing naar het boek weg. Bie Van Bauwel is een van de jeugdrechters die geïnterviewd worden in het boek 'Ik dus naar Compostela, jong geweld op zoek naar een uitweg', Phara de Aguirre en Stefaan Vermeulen, uitg. Lannoo.

Reageren kan!

Wilt u reageren op iets wat u in de krant hebt gelezen? Of wilt u zelf een prangend juridisch-maatschappelijk thema aankaarten? Hebt u een interessant arrest of vonnis dat u wilt signaleren? Stuur dan uw opiniebijdrage of lezersbrief naar juristenkrant@kluwer.be of De Juristenkrant, Motstraat 30, 2800 Mechelen, of fax ons op het nummer 015-36 16 96.

De redactie mag opiniebijdragen en lezersbrieven inkorten, redigeren of weigeren.